

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж 3298/23
31.5.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ирене Трифуновић Радуловић, председника већа, Иде Никитовић и Јасне Беловић, чланова већа, у парници тужиоца АА, из ..., чији је пуномоћник Стефан Петковић, адвокат из Београда, ул. Професора Васића бр.31, против туженог ББ, из ..., чији је пуномоћник Саво Грујић, адвокат из Београда, ул. Плитвичка бр. 2, ради исплате, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П 21/20 од 28.03.2023. године, исправљене решењем П 21/20 од 23.04.2024. године, у седници већа одржаној дана 31.05.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П 21/20 од 28.03.2023. године, исправљена решењем П 21/20 од 23.04.2024. године, у ставу првом изреке којим је обавезан тужени ББ да тужиоцу АА исплати износ од 16.000 евра у динарској противвредности према средњем курсу НБС на дан исплате, са каматом по стопи коју прописује Европска централна банка почев од 28.03.2023. године па до исплате, као и у ставу другом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Другог основног суда у Београду П 21/20 од 28.03.2023. године, исправљена решењем П 21/20 од 23.04.2024. године, у преосталом делу става првог изреке, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени ББ да тужиоцу АА камату по стопи коју прописује Европска централна банка почев од 28.03.2023. године па до исплате на износ од 16.000 евра, плати у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде, под претњом извршења.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 21/20 од 28.03.2023. године, исправљеном решењем П 21/20 од 23.04.2024. године, ставом првим изреке обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 16.000 евра, у динарској противвредности према

средњем курсу НБС на дан исплате, са каматом коју прописује Европска централна банка почев од 28.03.2023. године до кончане исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 296.364,80 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу из свих законом прописаних жалбених разлога.

Испитујући правилност и законитост побијане пресуде у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку – ЗПП (“Службени гласник РС” бр.72/11 са изменама и допунама), другостепени суд је оценио да је жалба делимично основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1-3, 5, 7 и 9 ЗПП на које другостепени суд пази по службеној дужности, а супротно наводима жалбе ни она из тачке 12 истог става јер је изрека првостепене пресуде јасна и разумљива и не противречи изнетим разлозима о битним чињеницама, који су јасни, потпуни, међусобно сагласни и непротивречни садржини изведених доказа, те се њена законитост и правилност могла испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац, у својству зајмодавца и тужени у својству зајмопримца, закључили су Уговор о краткорочној позајмици – зајму, оверен пред Првим основним судом у Београду Ов бр. 159/17 од 09.01.2017. године. Предмет уговора је позајмица износа од 16.000 евра са роком враћања до 30.12.2017. године. Тужилац је позвао туженог да измири дуг опоменом пред утужење од 16.12.2019. године у року од пет дана, али тужени то није учинио.

Код овако утврђеног чињеничног стања, које је правилно и потпуно утврђено на основу савесне оцене изведених доказа сходно члану 8 ЗПП, првостепени суд је правилно применио материјално право и то одредбе члана 124, члана 557 и члана 562 став 1 Закона о облигационим односима, као и одредбу члана 231 ЗПП, када је обавезао туженог да тужиоцу по основу закљученог Уговора о зајму врати износ од 16.000 евра, у динарској противвредности са каматом од пресуђења. За своју одлуку првостепени суд је дао јасне и довољне разлоге које прихвата и другостепени суд.

Правилност тако донете пресуде није доведена у сумњу жалбеним наводима туженог.

Неосновано се жалбом туженог оспорава оцена изведених доказа, а са тим у вези и утврђено чињенично стање. Жалбеним наводима се практично врши анализа изведених доказа, односно исказа парничних странка и сведока и указује на, по схватању туженог, неприхватљиве разлоге због којих првостепени суд није прихватио његов исказ и у њему истакнуту чињеницу да од тужиоцу није позајмио новац већ да се ради о заједничком улагању у посао. Међутим, на тај начин није доведена у сумњу анализа изведених доказа и значаја чињеница које из њих произлазе, а које је у разлозима побијане пресуде изложио првостепени суд. Ово посебно у одсуству јасног, логичног и прихватљивог разлога зашто би, уколико му тужилац није позајмио и предао износ од 16.000 евра, са њим закључио спорни уговор. У конкретном случају, првостепени суд је правилно применио одредбу члана 8 ЗПП, те је ценећи све изведене

доказе, како садржину самог Уговора о зајму, тако и исказе сведока и парничних странака, дао управо такву њихову анализу, односно оцену која садржи уверљива и логична објашњења зашто у погледу одлучних чињеница које се тичу договора између парничних странака у потпуности поклања веру исказу тужиоца. У мери у којој је то потребно првостепени суд је оценио изведене доказе у вези битних чињеница и та оцена, с обзиром на садржину датих исказа и предочених писаних доказа, према оцени другостепеног суда, жалбом туженог није доведена у сумњу, а код чињенице да је, како произлази из списка, расправни записник на коме је садржан исказ сведока ВВ тужени без примедби потписао није могуће прихватити ни жалбени навод којим се указује да исказ тог сведока није у потпуности унет на записник.

На правилност побијане пресуде нису од утицаја наводи жалбе којима тужени понавља наводе истицане и у првостепеном поступку, а којима указује да је Уговор о зајму симулован правни посао. Ови наводи су били предмет правилне оцене првостепеног суда који је о постојању чињеница које би указивале на такав договор, закључио правилном применом правила о терету доказивања и правилно одлучио да је основ обавезе туженог Уговор о зајму који гласи на износ од 16.000 евра, који је оверен пред судом, по основу ког је тужени био у обавези да тужиоцу врати наведени износ, а што он није учинио.

Међутим, правилна примена одредбе члана 395 Закона о облигационим односима подразумева да се досуђена камата, као и главни дуг, има исплатити у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан испуњења. Стога је првостепена пресуда, због погрешне примене материјалног права на коју другостепени суд пази по службеној дужности, морала бити преиначена у делу става првог изреке пресуде који се односи на обавезу плаћања затезне камате у динарској противвредности, а на начин из става другог изреке ове пресуде.

Апелациони суд је имао у виду да је, уместо по стопи прописане Законом о затезној камати (“Службени гласник РС” бр. 119/2012), тужени обавезан да на износ главног дуга затезну камату плати по стопи коју прописује Европска централна банка, али је имајући у виду да је жалбу против пресуде изјавио само тужени а са тим у вези и забрану из члана 395 ЗПП, оценио да нема места корекцији тако досуђене камате.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка јер је донета правилном применом одредаба члана 153, 154 и 163 ЗПП и уз правилно досуђену законску затезну камату од дана извршности пресуде у складу са одредбом члана 277 Закона о облигационим односима.

Са изнетих разлога, на основу одредбе члана 390 ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке ове пресуде, а на основу одредбе члана 394 став 1 тачка 4 ЗПП, као у ставу другом изреке ове пресуде.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић

Председник већа-судија
Ирена Трифуновић Радловић, с.р.